

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg må sige til udenrigsministeren, at jeg synes, enkeltsagerne hober sig op. Når der efterhånden ligger dusinvis af enkeltsager, er der så ikke tale om, at kvantiteten slår over i en ny kvalitet, om jeg så må sige? Så begynder det at ligne en almindelig forvriddning af forholdene.

Jeg kan senere i dag komme tilbage til spørgsmålet om, hvordan man har vurderet flygtninge og vurderer flygtninge fra Iran. Hvordan udenrigsministerens forgænger i embedet – han hedder nu hr. Uffe Ellemann-Jensen – i 1992 måtte forklare, at, nå ja, man havde taget fejl, de kunne faktisk godt flygte over bjergene, selv om man et år forinden havde meddelt Flygtningenævnet, at det ikke kunne lade sig gøre, og de kunne faktisk godt komme ud illegalt og købe sig pas i Iran, selv om man et år forinden havde meddelt, at det da var en total umulighed; Iran var jo et ubestikkeligt land, og dér kunne man ikke købe pas.

Det er ejendommeligt, at vi skal opleve disse tilbageslag med forsinkelse, ikke fordi man er gået hen og blevet klogere i ministeriet, men fordi tingene er kommet frem i pressen og derefter er blevet undersøgt – og så kommer tilbageslaget.

Men det er altså bare enkeltsager, det drejer sig om! Jeg skal lige sige, at i en skrivelse fra Udenrigsministeriet til Flygtningenævnet dateret 23. august 1994 netop vedrørende iranske flygtninge skriver man konkluderende – og læg nu mærke til, at her er ikke tale om en enkeltsag, her er tale om en generaliserende konklusion:

»Udenrigsministeriet finder dog, at der generelt bør udvises stor forsigtighed med at lægge eksilpolitiske organisationers erklæringer til grund ved vurderingen af asylansøgers forhold.«

Man skal altid udvise forsigtighed – det er der ikke noget ondt i – men her er det altså en generel betragtning, og der er ikke tale om, at man i enkelte tilfælde må være forsigtig, når man skal forholde sig til dem, der har skoen på og ved, hvor den trykker, modsat ambassadeembedsmænd, der lever et lykkeligt liv rundt omkring i verden.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Udenrigsministeriets fejlbehandling af Pantelic-sagen startede om ikke før så i slutningen af december 1993. Så synes jeg, det er sent, at der kommer en undskyldning i marts 1995.

Jeg indrømmer, at tidsperspektivet er forskelligt, og jeg forstår, at udenrigsministeren har en meget lang tidshorisont. Jeg har måske en knap så lang tidshorisont, men sagen har altså været længe undervejs, og jeg synes, at den undskyldning, vi fik i marts, var meget sen.

Ved de ærede medlemmer, hvad der var sket, hvis jeg var gået herop og havde sagt: Udenrigsministeriet kan ikke finde ud af, hvem der er den tredjemægtigste mand i et stort land ude i den vide verden? Så var udenrigsministeren gået herop og havde sagt: Det var dog en fantastisk påstand, hr. Søren Søndergaard her kommer med. Jeg vil godt bede hr. Søren Søndergaard om at dokumentere denne påstand. Jeg valgte bare at springe det mellem spil over og starte med at dokumentere, at Udenrigsministeriet ikke kender den tredjemægtigste person i Afghanistan.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Jeg vil gerne sige til hr. Søndergaard, at det plejer at være meget vanskeligt at redegøre for, hvem der sådan er næstmægtigst, tredjemægtigst, fjerdemægtigst, syvendemægtigst i et hvilket som helst land. Jeg ved ikke, om hr. Søren Søndergaard vil redegøre for det pågældende spørgsmål bare for så vidt angår Danmark? Han ville få sine vanskeligheder; men det er nu ikke det afgørende her.

Når jeg understreger, at jeg ikke ønsker denne diskussion om enkeltsager her fra Folketingets talerstol, er det, fordi jeg er ude af stand til at give fyldestgørende svar på enkeltsager, når jeg ikke har akterne foran mig og vi ikke har haft mulighed for at gennemarbejde det, hvorfor det med sikkerhed ville blive en meget mangelfuld debat; men det dækker selvfølgelig ikke over, at jeg som ansvarlig minister ikke vil redegøre for alle spørgsmål i Retsudvalget. Det følger af de almindelige spilleregler for dette parlament. Men dette er ikke et anliggende, der egner sig til at blive behandlet fra Folketingets talerstol, uden at jeg har adgang til at kunne give præcise svar, og det var dét, jeg ønskede at præcisere.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Udenrigsministeren kan jo forsøge at snakke udenom på mange måder. Det, der var tale om, det var, at i denne sag kendte Udenrigsministeriet ikke vicepræsidenten i Afghanistan. Det svarer vel nogenlunde til, at et eller andet udenrigsministerium efter grundige undersøgelser